

PROLOOG

„Oi kurat, mul kohe veab ...“
„Mis on?“ küsisin ma.

Laksasin eriti südika ja visa herilase oma Coca-Cola purgi juurest minema. Ben varjas käega nägu, mistõttu ta torkas veel paremini silma.

„Professor McDonald. Tead küll, McTarkpea. Ma pidin talle juba nädal tagasi Keatsi kohta essee esitama. Kas ta nägi mind?“

Vaatasin professori poole. Too oli teisel pool pärastlõunase päikese laigulist muruplatsi seisma jäänud ja näitas sõrmega Beni suunas nagu lord Kitchener värbamisplakatil¹, lausudes isegi hääletult sõna „SINA“.

„Ee. Jah.“

Ben piilus sõrmede vahelt minu poole.

„Jah nagu „võib-olla“ või „oo jaa“?“

„Selles mõttes jah, et ühel tviidpintsakus, pontsakal, kiilakal Šoti raketil on olemas su täpsed koordinaadid ja ta tuhiseb üle muruplatsi sulle otsa peale tegema.“

„Nonii, okei, mõtle, mõtle ...“ pomises Ben, vaadates üles lehtedes puu poole, mille all me istusime.

„Kas sa kavatsed selle otsa ronida? Sest professor McDonald tundub olevat seda tüüpi mees, kes on valmis hämarani päästeametnikke ootama.“

Beni pilk hüppas ringi meie lõunasöögi jäänustel ja maas olevatel kottidel, nagu neis peituks vastus. Ma kahtlesin, kas sellest, kui lugupeetud akadeemik saaks Karrimori seljakotiga vastu vahtimist, eriti kasu oleks. Beni pilk jäi pidama mu paremal käel.

„Kas ma tohin su sõrmust laenata?“

„Ikka. Aga see ei ole võlusõrmus.“ Väänasin selle sõrmest ja ulatasin talle.

¹ 1914. aasta värbamisplakat, millel Suurbritannia väejuht lord Kitchener kutsus vaatajat üles astuma Briti armeesse.

„Tõuse püsti.“

„Äh?“

„Tõuse. *Püsti*.“

Ajasin end jalule ja pühkisin teksapüksid murulibledest puhtaks. Ben sättis end ühele põlvele ning tõstis üles gooti stiilis hõbesõrmuse, mille olin ostnud nelja naela eest tudengilaadalt. Ma hakkasin naerma.

„Oi ... *oled sa ikka idikas* ...“

Professor McDonald jõudis meie juurde.

„Ben Morgan ...!“

„Vabandust, härra, mul on siin just üks tähtis asi pooleli.“

„Tean, et me oleme alles kahekümneaastased ja see ettepanek võib olla tingitud ... välisest survest. Aga sellest pole midagi, sest sa oled imeline. Tean, et ma ei kohtu kunagi ühegi teise naisega, kellest ma hooliksin nii palju kui sinust. See tunne ainult kasvab ja kasvab ...“

Professor McDonald pani käed rinnal vaheliti, kuid hämmastaval kombel ta naeratas. Uskumatu. Beni jultumus viis jälle sihile.

„Oled sa kindel, et see tunne ei tule sellest magusa maisi ja purgiviineri täidisega tortiljast, mida sina ja Kev eile õhtul tegite?“ küsisin ma.

„Ei! Jumal küll – sa oled mu täielikult vallutanud. Mu pea, mu südame, mu sisemuse ...“

„Ettevaatlikumalt, poiss, pole vaja üksikasjalikuks minna,“ sõnas professor McDonald. „See jääb ajalukku. Mõelge, mida te järgmistele põlvedele pärandate. See peab olema inspireeriv.“

„Äitäh, härra.“

„Sul pole vaja naist, vaid kõhulahtisuse ravi,“ ütlesin ma.

„Ma vajan *sind*. Mis sa kostad? Abiellu minuga. Teeme lihtsa tseremoonia. Siis saad minu tuppa kolida. Mul on täispuhutav madrats ja plekiline rätik, mida saab kokku lappida ja padjana kasutada. Ja Kev timmib just *patatas pravas*² retsepti, milles kartuleid tuleb Heinzi tomatisupis keeta.“

„Pakkumine on muidugi väga armas, Ben. Anna andeks. Ei.“

Ben pööras end professor McDonaldi poole.

„Ma vajan perekondlikel põhjustel õppepuhkust.“

² Praetud kartulid vürtsika tomatikastmega, klassikaline Hispaania suupiste.

Jõuan koju pisut hilja, paiskudes uksest sisse selle erilise Manchesteri vihmaga, millel õnnestub sadada ühteageu vertikaalselt ja horisontaalselt. Toon majja kaasa nii palju vett, et tundub, justkui saabusin tõusuveega, mis jätab mind trepimademele nagu vetika.

Minu meelest on see sõbralik, lihtne kodu. Juba kahe-minutilise ringkäiguga saaks öelda, et me oleme pisut üle kolmekümnesed lasteta „töoinimesed“. Raamitud plakatid Rhysi muusikaiidolitest. Kulunud šikk stiil, pisut rohkem esimest kui teist. Ja läikiva tumesinise värviga seinapaneelid, mille peale mu mamps turtsatab: „Natuke nagu rahvamajas.“

Majas on õhtusöögi vürtsikas ja soe lõhn, aga õhus on selgelt tunda jäisust. Tajun Rhysi meeleolu juba enne, kui teda näen. Kui kööki astun, tõestab seda pingetema õlgades, kui ta pliidi kohale kummardub.

„Õhtust, kallid,“ lausun ma, tõmmates läbivettinud juuksed krae vahelt välja ja keerates salli kaela ümbert lahti. Ma värisen, aga mu sammus on tunda nädalavahetuse kergust. Reedel on kõike kuidagi veidi lihtsam taluda. Rhys mühatab ebamääraselt, mis võib olla tere, aga ma ei hakka järele pärima, et mind ei süüdistataks tüli üles kiskumises.

„Kas sa sõidukimaksu märgi³ töid?“ küsib ta.

„Oi, kurat, unustasin.“

Rhys pöörab hooga ringi, nuga käes rippumas. Tegemist oli kiremõrvaga, teie ausus. Ta vihkas seda, kui autojuhtimisega seotud dokumentidega hilja peale jääd.

„Ma tuletasin sulle ju eile meelde! See aegus juba eile.“

„Anna andeks, teen seda homme.“

³ Suurbritannia autoomanikel oli kohustus panna sõiduki esiklaasile sõidukimaksu kehtivust tõendav märk.

„Sina pole see, kes peab autoga ebaseaduslikult ringi sõitma.“

Mina pole ka see, kes kalendrisse tema käekirjaga lisatud meeldetuletuse põhjal unustas sinna eelmisel nädalavahetusel minna. Ma ei maini seda. Vastuväide: liialt vaidlushimuline.

„Autod veetakse romulasse, kas tead, isegi kui need on kõnnitee äärde pargitud. Nulltolerants. Ära mind süüdistada, kui see pressitakse pisikeseks päkapikuautoks ja sa pead bussiga sõitma hakkama.“ Näen vaimusilmas end mütsiga, mille otsas on kelluke.

„Homme hommikul. Ära muretse.“

Ta pöörab tagasi ja hakib edasi paprikat, millel ta ehk kujutab ette minu nägu, aga võib-olla ka mitte. Mulle meenub, et mul on midagi, millega ta tuju paremaks teha, ning lipsan välja, et punase veini pudelit tilkuvast Oddbinsi kotist välja võtta.

Valan kaks suurt klaasitäit ja ütlen: „Võtame, Jõulumees.“

„Jõulumees?“

„Käib päkapikuga kokku. Vahet pole. Kuidas su päev läks?“

„Nagu ikka.“

Rhys tegeleb ühes turundusettevõttes graafilise disainiga. Ta vihkab seda. Veel rohkem vihkab ta sellest rääkimist. Aga talle täitsa meeldib kuulata võikaid lugusid Manchesteri kroonikohtu istungitest.

„Noh, täna kuulis üks mees, et on saanud eluaegse vangistuse ilma ennetähtaegse vabanemise õigusega, ja ta reageeris otsuse peale surematute sõnadega: „Sitt otsus, täiesti haige värk.““

„Hahaa. Ja oli siis või?“

„Sitt otsus? Ei. Ta löi terve hulga inimesi maha.“

„Kas Manchester Evening Newsis tohib kirjutada „sitt otsus“?“

„Ainult tärnidega. Ma pidin tema pere juttu küll pehmemdama, öeldes, et „rõdult kostis kuulajate emotsionaalseid hõikeid ja hüüdeid“. Ainuke kohtuniku pihta käiv sõna, mis ei olnud roppus, oli „vana“.“

Rhys viib naeru mügistades oma klaasi elutuppa. Ma lähen talle järele.

„Ma uurisin täna pisut peo muusikaasja,“ ütlen maha istudes. „Mamps muudkui muretseb, et *küpsetusklubi Margaret Drummondi vennapoja pulmas oli nokkmütsiga DJ, kes mängis enne lilleneiude ja saatjapoiste magamaminekuaega „nilbeid ja kakefoonilisi lugusid mügaratest ja pragudest“.*“

„Kõlab *suurepäraselt*. Kas ta saaks selle tüübi telefoninumbri hankida? Mütsi võiks ta ehk mitte kanda.“

„Mõtlesin, et võiksime laulja kutsuda. Üks mu töökaaslane tellis Elvise matkija, Macclesfieldi Elvise. Ta tundub väga äge.“

Rhysi nägu tõmbub pilve. „Ma ei taha, et mingi vana imal paksmagu, kes on juuksed püsti ajanud, laulab mulle „Love Me Tender“. Me abiellume Manchesteri raekojas, mitte Vegases.“

Neelan selle alla, kuigi see ei ole kerge. *Einoh anna andeks, et püüan asja lõbusaks teha.*

„Aa. Okei. Mõtlesin, et see oleks ehk lõbus, tead küll, tõmbaks kõik käima. Aga mida sina välja mõelnud oled?“

Ta kehitab õlgu.

„Ei tea.“

Tema vaenulikkus ja terav pilk ütlevad mulle, et mul on vist midagi tabamata jäänud.

„Kui just ... sa ise ei taha mängida?“

Ta teeskleb võimaluse kaalumist.

„Jah, eks võiks küll. Ma küsin poistelt.“

Rhysi bänd. Kui neid vaese mehe Oasiseks kutsuda, lööb ta su maha. Aga nendega käib küll kaasas palju parkasid ja tülisid. Asi, mida me mõlemad teame, aga mitte kunagi välja ei ütle, on see, et ta lootis, et tema eelmine bänd Sheffieldist saab tuule tiibadesse, ehkki tegemist on kolmekümnendates eluaastates oleva mehe hobiga. Olen alati leppinud sellega, et jagan Rhysi tema muusikaga. Ma ei arvanud lihtsalt, et pean seda tegema oma pulmapäeval.

„Te võiksite ehk mängida esimesed pool tundi ja pärast seda võiks DJ peale minna.“

Rhys krimpsutab nägu.

„Ma ei kutsu kõiki proovi tegema ja pille valmis panema, et nii vähe mängida.“

„Hea küll, kauem siis, aga see on meie pulm, mitte teie keika.“

Tajun tormipilvi kasvamas ja kohale rullumas, varsti järgneb kindlasti pikseraksatus. Tunnen tema iseloomu ja seda tüüpi vaidlusi nagu omaenda viit sõrme.

„Ma ei taha diskorit ka,“ lisab ta.

„Miks nii?“

„Nad on alati maitsetud.“

„Sa tahad ise kogu muusika eest hoolitseda?“

„Paneme iPodis või Spotifys *playlist*’i kokku. Mängime neid juhuesitusega ette.“

„Okei.“

Peaksin asja sinnapaika jätma ja uuesti proovima, kui ta on paremas tujus, aga ei tee seda.

„Aga me ju paneme sinna vanemale põlvkonnale Beatlesit ja ABBA-t ja selliseid asju, eks? Nad ei saaks sellest aru, kui kogu muss oleks käi-perse-mina-sinu-käske-ei-täida-stiilis kõlarite väristamine.“

„„Dancing Queen“? Jääb ära. Isegi kui su nõbu Alan tahab selle saatel kepsutada.“ Ta ajab suu prunti ja teeb tisside juures käsi lehitades žesti, mida võib pidada põhjendamatult provokatiivseks.

„Miks sa pead käituma nii, nagu see oleks tohutult raske?“

„Ma arvasin, et sa tahad abielluda nii, nagu meie tahame, meie moodi. Me leppisime kokku.“

„Jah, nii, nagu meie tahame. Mitte nagu sina tahad,“ lausun ma. „Ma tahan, et sul oleks võimalik meie sõprade ja sugulastega rääkida. See on pidu, mis on mõeldud kõigile.“

Mu pilk rändab kihlasõrmusele. Miks me õieti abiellume? Paar kuud tagasi olime söögi alla võetud *ouzo*’st⁴ napsisena ühes Kreeka restoranis ja tähistasime seda, et Rhys sai töö juurest korraliku preemia. Pulmad tulid jutuks kui üks suurtest asjadest, mille peale võiksime selle kulutada. Meile meeldis mõte suurest prallest ja olime ühel meelel, et selleks „on ilmselt juba aeg“. Mingit ettepanekut ei olnud, Rhys valas mulle lihtsalt juurde, ütles: „Persse, miks ka mitte, ah?“ ja pilgutas mulle silma.

See tundus selles auru täis, lärmakas söögisaalis tol õhtul õige ja *loomulik* otsus. Vaadates, kuidas kõhutantsija tirib pensionäre enda kõrvale hõõritama, naerdes, kuni kõht hakkas valutama. Ma armastasin Rhysi ja nõustudes vist leppisin sellega: et noh, kelle muuga ma ikka abiellun? Jah, meie elu taustal podises pidev rahulolematuus. Aga täpselt nagu vannitoa kaugemas nurgas olevate hallitusplekkide kõrvaldamine nõudnuks ka see suurt vaeva, ja me ei jõudnud selleni kunagi.

⁴ Kreeka aniisiviin.

Kuigi olime piisavalt kaua oodanud, ei olnud ma tegelikult kunagi kahelnud, et lõpuks teeme asja ametlikuks. Kuigi Rhysil olid endiselt sassis juuksed ja ta kandis igavese tudengi vormiriidetust, mis koosnes nürustest bändisärkidest, kulunud teksadest ja ketsidest, teadsin, et sisimas tahab ta enne laste saamist seda paberit. Me helistasime koju jõudes mõlema vanematele, pealtnäha oma röömu jagamiseks, aga võib-olla ka selleks, et me ei saaks pärast kainena ümber mõelda. Ei mingit kuuvalgust ja sonaati, aga nagu Rhys ütleb, elu polegi selline.

Nüüd kujutan ma ette, kuidas see päev, mis peaks olema meie elu kõige õnnelikum, kubiseb kompromissidest ja alla neelatud ärritusest ning Rhys semutseb eemal oma bändikaaslastega, täpselt nagu siis, kui ma temaga tutvusin ja kui tema kampa kuulumine oli kõik, mida mu veel väljakujunemata süda ihkas.

„Kui kaua su bänd meie suhtes kolmas on? Kas sa käid proovides ka siis, kui mina kisava titega kodus istun?“

Rhys võtab veiniklaasi huultelt.

„Kust see nüüd tuleb? Kas ma pean siis olema teine inimene, loobuma millestki, mida armastan, et sinu jaoks piisavalt hea olla?“

„Seda ma ei öelnud. Ma lihtsalt ei arva, et esinemine peaks takistama meil pulmapäeval koos olemast.“

„Haa. Me saame pärast *terve elu* koos olla.“

Ta ütleb seda, nagu see oleks mingi käibefraas vanglast, kus saadakse duši all taha, käiakse kell kuus hommikul hoovis trenni teemas ja smugeldatakse väljas olevatele inimestele kodeeritud sõnu-meid. Ta. Ei. Lase. Mul. Pubisse. Tulla ...

Hingan sügavalt sisse ja tunnen roiete all kõva raskust, valu, mida võiksin püüda veiniga leevendada. Varem on see toiminud.

„Ma pole kindel, kas need pulmad on ikka hea mõte.“

Nüüd on see välja öeldud. See piinav mõte on alateadvusest päristeadvusesse tunginud ja edasi rühkides mu suust välja tulnud. Olen üllatunud, et ma ei taha sõnu tagasi võtta.

Rhys kehitab õlgu.

„Ma ju ütlesin, et abiellume kahekesi välismaal. Sina tahtsid seda siin teha.“

„Ei, ma mõtlen, et pole üldse hea mõte praegu abielluda.“

„Noh, sellest jääb kuradi imelik mulje, kui me pulmad ära jätame.“

„See ei ole piisavalt hea põhjus, miks asjaga lõpuni minna.“

Ütle mulle üks põhjus. Äkki olen mina see, kes saadab meeleheitlikke kodeeritud sõnumeid. Mõistan, et mina olen jõudnud arusaamiseni, silmad avanud, aga Rhys ei saa asja pakilisusest aru. Olen öelnud midagi, mida me tavaliselt ei ütle. Kuulda võtmisest keeldumine ei ole piisav vastus.

Ta toob kuuldavale teatraalse ohke, mis väljendab kogu minuga koos elamise kohutavast katsumusest tulenevat, sõnadesse panemata väsimust.

„Mida iganes. Sa oled koju jõudmisest saadik tüli üles kiskunud.“

„Ei ole!“

„Ja nüüd sa hakkad mossitama ja püüad sundida mind nõustuma mingi diskoriga, kes mängib sitta mussi sulle ja su nõmedatele sõpradele, kui te olete end täis kaaninud. Hea küll. Bronni ära, tee kõike nii, nagu tahad, ma ei viitsi vaielda.“

„Nõmedatele?“

Rhys võtab suure lonksu veini ja tõuseb püsti.

„Ma siis lähen teen õhtusööki edasi.“

„Kas tõsiasi, et me ei suuda selles ühel meel olla, ei ütle sinu meelest midagi?“

Ta räntsatab uuesti maha.

„Oh issand jumal, Rachel, ära keera seda draamaks, nädal on niigi pikk olnud. Mul ei ole mingiks jonnituuriks energiat.“

Mina olen ka väsinud, aga mitte viiest tööpäevast. Olen väsinud teesklemise pingutusest. Me katseme kulutada tuhandeid naelu teeskluksel, kõikide nende inimeste ees, kes meid kõige paremini tunnevad, ja see väljavaade ajab mul seest jubedalt keerama.

Asi on selles, et Rhysi taipamatus on arusaadav. Tema käitub täiesti tavapäraselt. See olukord on täiesti tavapärane. Hoopis minus on mingi krõps ära käinud. Minu masinavärgis on miski lõpuks läbi kulunud, täpselt nagu üks usaldusväärne seade võib muudkui töötada ja töötada, aga ühel päeval enam ei tööta.

„Meil pole üldse hea mõte abielluda,“ sõnan ma. „Sest ma pole isegi kindel, kas meil on hea mõte koos olla. Me ei ole õnnelikud.“

Rhys on pisut rabatud ilmega. Seejärel tõmbub ta nägu pilve ja sinna ilmub taas trotslik mask.

„Sa ei ole õnnelik?“

„Ei ole jah. Aga sina?“

Rhys pigistab silmad kinni, ohkab ja pigistab ninajuurt.

„Naljakkal kombel hetkel küll mitte.“

„Aga üldiselt?“ ei jäta ma järele.

„Et oleks selge: mis õnnelikuks olemine tähendab? See, kui keksitakse pilves peaga ja läbipaistvas pluusis mööda lilleaasasid ja nopitakse karikakraid? Sel juhul ei ole. Ma armastan sind ja arvasin, et sina armastad mind piisavalt, et pingutada. Aga ilmselgelt mitte.“

„Pilves peaga karikakarde korjamise ja pideva nägelemise vahele jääb veel variante.“

„Saa suureks, Rachel.“

Rhys on kõikidele mu kahtlustele alati niiviisi reageerinud: mühatanud „saa suureks“ või „saa üle“. Kõik teised teavad, et suhted lihtsalt ongi sellised, ja sinul on ebarealistlikud ootused. Kunagi mulle meeldis tema kindel suhtumine. Nüüd pole ma selles nii kindel.

„Sellest ei piisa,“ sõnan ma.

„Mida sa tahad öelda? Kas sa tahad välja kolida?“

„Jah.“

„Ma ei usu sind.“

Mina ka mitte, pärast nii pikka aega. Olukord on päris kiiresti edasi liikunud, vaid mõne minutiga nullist lahkuminekuni. Mul on põhimõtteliselt kiirendusest põsed selja taga. Võib-olla sellepärast meil ongi sõrmuse sõrme panemiseni nii kaua aega kulunud. Me teadsime, et see tooks teatud hägusad küsimused teravamalt fookusesse.

„Ma hakkan homme üüripinda otsima.“

„Kas see kõik on pärast kolmeteist aastat seda väärt?“ küsib ta.

„Sa ei tee pulmadeks seda, mida mina tahan – ja kohe tšaupakaa?“

„Asi pole tegelikult pulmades.“

„Naljakas, et sul tekivad need probleemid nüüd, kui sa ei saa oma tahtmist. Ma ei mäleta sellist ... *sisekaemust*, kui ma sulle sõrmuse ostsin.“

Tema jutus on iva. Kas ma olen tüli kunstlikult üles võtnud, et mul oleks olemas põhjus? Kas minu põhjused on piisavalt head? Ma löön põnnama. Äkki ma ärkan homme üles ja mõtlen, et see kõik oli viga. Äkki see süinge, apokalüptiline kohutava selguse tunne hajub nagu vihm, mida õues endiselt kallab. Äkki me võiksimme homme koos lõunale minna, mõlemale sobivad laulud salvrätikule kritseldada ja jälle elevust tunda ...

„Okei ... selleks, et asi toimiks, tuleb meil midagi muuta. Me ei tohi kogu aeg jageleda. Me peame nõustaja juurde minema või midagi.“

Ta võib mulle põhimõtteliselt mitte midagi pakkuda ja ma jääksin. Nii hale mu otsusekindlus ongi.

Rhys kortsutab kulmu.

„Ma ei kavatse istuda ja kuulata, kuidas sa räägid nõustamiskeskuses mingile prillidega oivikule, milline tõbras ma olen. Ma ei lükka pulmi edasi. Me kas teeme seda või unustame kogu asja.“

„Ma räägin meie tulevikust, et kas meil seda üldse on, aga sina hoolid vaid sellest, mida inimesed arvavad, kui me pulmad ära jätame?“

„Sina pole ainuke, kes võib ultimaatumeid anda.“

„Kas see on mingi mäng?“

„Kui sa pole pärast nii pikka aega kindel, siis sa ei saagi kindel olema. Rääkida pole siin midagi.“

„Sinu valik,“ ütlen värisedes.

„Ei, *sinu valik*,“ kähvab ta. „Nagu alati. Pärast kõike seda, mida ma olen sinu heaks ohverdanud ...“

See ajab mu täiesti kettasse, ma nagu tõuseksin viha tõttu maast lahti, rakettide stardiseadmed kandade küljes.

„Sa ei ole minu pärast mitte millestki loobunud! Sina tahtsid Manchesteri kolida! Sa käitud, nagu mul oleks sinu ees mingi võlg, mida ma ei suuda mitte kunagi tasuda, ja see on täielik jams! See bänd oleks nangunii laiali läinud! Ära süüdistata mind selles, et sina EI SAANUD HAKKAMA.“

„Sa oled täiega isekas ja ärahellitatud jõnglane!“ lõugab ta vastu, tõustes samuti püsti, sest istudes karjumine ei ole kunagi nii mõjus. „Sina tahad midagi ega mõtle kunagi sellele, millest teised inimesed peavad loobuma, et see täituks. Sa teed täpselt sama

asja pulmadega. Sa oled kõige hullemat sorti isekas inimene, sest arvad, et sa pole seda. Ja mis puutub bändi, siis kuidas kurat sa julged öelda, et tead, kuidas kõik oleks lõppenud! Kui ma saaksin aega tagasi keerata ja teisiti toimida ...“

„Oleks tõesti tore, kui saaks!“ karjun ma.

Me mõlemad seisame seal hingeldades, olles valmis tulistama, relvadeks sõnad.

„Hea küll. Selge,“ ütleb Rhys lõpuks. „Ma lähen nädalavahe-
tuseks koju – ma ei taha siia jääda ja seda paska kuulata. Hakka uut
elukohta otsima.“

Räntsatan tagasi diivanile ja istun, käed süles. Kuulen, kuidas ta
ööbimiseks kotti pakkides ülakorrusel ringi trambib. Pisarad voo-
lavad mu põskedelt alla ja just kuivaks saava särgi kaelusest sisse.
Kuulen Rhysi köögis ja taipan, et ta keerab tšillipotilt tule alt.
Millegipärast on see pisike hoolitsev hetk hullem kui miski, mida
ta võiks öelda. Ma katan näo kätega.

Veel mõni minut hiljem ehmun ta hääle peale otse minu kõrval.

„Kas sul on keegi teine?“

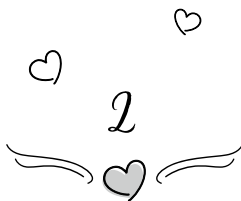
Vaatan uduste silmadega üles. „Mis asja?“

„Sa kuulsid. Kas sul on keegi teine?“

„Muidugi mitte.“

Rhys kõhkleb ja lisab siis: „Ma ei tea, miks sa nutad. Seda sa ju
tahad.“

Ta lööb ukse enda järel nii kõvasti kinni, et see kõlab nagu
püssipauk.

Olles minu ootamatust vallaliseks jäämisest šokis, tulevad mu parim sõbranna Caroline ning meie ühised sõbrad Mindy ja Ivor minu juurde ning esitavad küsimuse, mida küsivad vaid tõeliselt kaastundlikud inimesed: „Kas tahad, et me läheksime kõik koos välja ja jooksime end tõsiselt täis?“

Nende jaoks ei olnud Rhys suur kaotus: ta oli minu sõpru alati võtnud kui *minu* sõpru. Ja märkis ikka, et Mindy ja Ivor „on nagu kaks lastesaate juhti“. Mindy on indiaanna, tema nimi on lühend Parminderist. Ta ütleb, et „Mindy“ on tema valgete maailma *alias*. „Ma suudan täiesti märkamatult teie seas ringi liikuda. Kui pruun nahavärv välja arvata.“

Mis puutub Ivorisse, siis tema paps on Skandinaavia legendide fänn. Tänu ühele multifilmile on see nimi parajaks koormaks olnud. Ivor pidi ülikooli ühikakoridorides kannatama seda, kui ragbimängijad hüüdsid teda veduriks ning väitsid, et ta ähib ja puhib intiimsetel hetkedel. Needsamad ragbimängijad jõid kihlveo võitmiseks üksteise uriini ja tatti ning ajasid Ivori üles tüdrukute korrusele, mistõttu meie neljane segagrupp kokku saigi. Meie platooniline sõprus ning Ivori põetud pea, mustade raamidega prillid ja armastus Jaapani tenniste vastu viis sagedase oletuseni, et ta on gei. Pärast ülikooli hakkas ta arvutimänge programmeerima ja kuna selles valdkonnas ei tööta peaaegu üldse naisi, on tal tunne, et selle väärarusaama pärast võib ta ilma jääda väärtuslikest võimalustest.

„See on täiesti loogikavastane,“ nuriseb ta ikka. „Miks peaks naistest ümbritsetud mees gei olema? Hugh Hefnerit nii ei kohelda. Ilmselgelt peaksin ma päev läbi hommikumantlis ja sus-sides olema.“

Igatahes pole ma täna veel päris valmis kokteilibaari rahvaga silmitsi seisma, nii et valin koduse napsuõhtu, ja see on alati ohtlikum.

Caroline'i kodu Chorltonis on alati loogiline kohtumispaik, sest erinevalt ülejäänutest on tema abielus ja see on imeline. (Pean silmas kodu, mitte abikaasat – ma ei taha küll Graeme'i solvata. Ta mängib nädalavahetusel jälle meestega golfi.) Caroline on ühe väga suure supermarketite keti väga hästi tasustatud raamatupidaja ja korralik täiskasvanu; aga samas on ta seda alati olnud. Ülikoolis kandis ta tepitud sooje veste ja kuulus sõudeklubisse. Kui ma väljendasin teistele hämmeldust selle üle, et ta suudab pärast öö läbi joomist varakult üles ärgata ja trenni minna, ütles Ivor ikka käriseva häälega: „See on peen värk. Normannide geenid. Ta peab minema ja midagi vallutama.“

Ivor ei pruukinudki Caroline'i päritolu suhtes mööda panna. Caroline on pikk, blond ja tal on roomlase profiil, nagu vist öeldakse. Enda sõnul näeb ta välja nagu sipelgaõgija; kui nii, siis on tegemist Grace Kelly moodi sipelgaõgijaga.

Minu töö on Caroline'i laitmatult puhtal läikivmustal tehiskivist töötasapinnal laimi viilutada ja klaasiservi soolaga kokku teha, samal ajal kui tema vuristab tulipunases KitchenAidis jääd, tekiilat ja Cointreu'd ühtlaseks seguks. Nende kõrvulukustavate surakate vahel külvab Mindy oma kuninglikult kohalt diivanil meid üle Mindy taoistlike õpetustega – nagu ikka.

„Kolmekümne ja kolmekümne ühe aastaseks olemise vahe on sama mis matustel ja leinamisprotsessil.“

Caroline hakkab Margaritat lusikaga välja tõstma.

„Kolmekümneseks saamine on nagu matus?“

„Nooruse matus. Palju jooke ja kaastunnet ja tähelepanu ja lilli ja sa näed kõiki tuttavaid.“

„Ja meie veel muretsesime hetkeks, et see võrdlus saab olema maitsetu,“ lausub Ivor, lükates prillid ninal kõrgemale. Ta istub põrandal, jalad ette sirutatud, samuti üks käsi, osutades puldiga millegi rombikujulise poole, mis olevat muusikakeskus. „Kas sul on siin tõesti The Eagles peal, Caroline, või on see mingi haige nali?“

„Kolmekümne ühe aastaseks olemine on nagu leinamine,“ jätkab Mindy. „Sest edasi minna on palju raskem, aga mitte keegi ei oota, et sa enam nuriseksid.“

„Oi, sinult me ootame nurisemist küll, Mind,“ sõnan ma, ulatades talle ettevaatlikult madala klaasi, mis meenutab varre otsas olevat alustaldrikut.

„Moeajakirjad tekitavad minus nii vana ja tähtsusetu tunde; nagu ainuke asi, mida peaksin vaevuma ostma, on TENA Lady sidemed. Kas selle võib ära süüa?“ Mindy võtab klaasi serva küljest laimiviilu ja uurib seda.

Ta on üldiselt hämmastav segu äärmiselt võimekast ja täiesti napakast inimesest. Mindy õppis ülikoolis ärijuhtimist ja raius kogu see aeg, et ta on selles täiesti kasutu ega võta kohe kindlasti üle perefirmit, mis müüs Rusholme'is kangaid. Siis lõpetas ta kursuse parimate seas ja võttis äri üheks suveks üle, pani tööle postikataloogi ja e-poe, neljakordistas käivet ning nõustus tõrksalt, et tal võib siiski selles annet ja tulevikku olla. Aga kui ta hiljuti Californias puhkamas käis ja giid teatas: „Selge ilmaga ja binokliga võib siit vaalu näha,“ ütles Mindy: „Issand, siit näeb Cardigani lahte⁵?“

„Laimi? Ee ... tavaliselt seda ei tehta,“ ütlen ma.

„Aa. Arvasin, et sa ehk leotasid seda milleski.“

Võtan järgmise klaasi, annan selle Ivorile ning siis läheme Caroline'iga ka ise istuma, oma klaas peos.

„Võtame,“ ütlen ma. „Minu lõppenud kihluse ja armastuseta tuleviku terviseks.“

„Sinu tuleviku terviseks,“ noomib Caroline.

Me tõstame klaasid, luristame jooki, krimpsutame veidi nägu – tekiilat on segus üsna palju tunda. See teeb mu huuled tuimaks ja kõhu soojaks.

Vallaline. See sõna pole väga ammu minu kohta käinud ja ma ei taju end veel sellena. Ma olen midagi muud, kusagil vahepeal: käin kikivarvul omaenda kodus ringi, magan külalistetoas, väldin oma ekskihilatut ja tema vihast pulbitsevat pettumust. Tal on õigus: mina tahan seda, mul on vähem põhjust endast väljas olla kui temal.

„Kuidas teie kooselamine kulgeb?“ küsib Caroline ääri-veeri, nagu ta kuuleks mu mõtteid.

„Me ei tõmba veel ukseavasse kõri kõrgusele klaverikeeli. Hoiame teineteise tee pealt eemale. Ma pean kodu otsimisel kiirema käigu sisse panema. Praegu otsin ma ettekäändeid, miks igal õhtul väljas olla.“

⁵ Laht Iiri meres.

„Kuidas su mamps asjasse suhtus?“ Mindy hammustab huulde. Ta mõistab, et ühena kahest pruutneitsist oli ta ainuke inimene, kes oli niisama elevel kui mu ema.

„Mitte eriti hästi,“ sõnan ma endale omaselt asja ilustades.

See oli kohutav. Telefonikõne toimus eri etappidena. Rubriik „Lõpeta nalja tegemine“. Pareering „Sa löid põnnama, see on normaalne“. Soovitus „Oota paar nädalat, vaata, mida sa siis arvad“. Viha, eitus, kauplemine ja siis lõpuks – loodetavasti – mingisugune leppimine. Paps võttis toru ja küsis mult, kas ma tegin seda, sest muretsesin pulmade maksumuse pärast – sest kui vaja, siis nad katavad kõik kulud. Ja vot siis hakkasin ma nutma.

„Loodan, et sul pole midagi selle vastu, et ma küsin, aga sa ei olegi rääkinud ...“ lausub Mindy. „Mis tegelikult põhjustas selle tüli, mis pani sind ja Rhysi suhet lõpetama?“

„Ah ...“ sõnan ma. „Macclesfieldi Elvis.“

Paus. Tavaliselt me lõõbime omavahel kogu aeg. Kuna minu tohutult pikk suhe leidis lõpu alles eelmisel nädalal, ei tea keegi veel täpselt, mis on kohane. Just nagu iga teise suure tragöödia puhul: millal on okei hakata e-postiga nalju edasi saatma?

„Sa magasid Macclesfieldi Elvisega?“ lausub Ivor. „Mis tunne oli Kuningaga olla?“

„Ivor!“ haliseb Mindy.

Ma naeran.

„Oooo!“ hüüatab Caroline äkitselt väga ebarcaroline'ilikult.

„Kas sa istusid millelgi peale?“ küsib Mindy.

„Ma unustasin rääkida. Arvake ära, keda ma sel nädalal nägin?“

Püüan välja mõelda, milline kuulsus mulle eriti meeldima peaks. Kui see pole just keegi, kellest ma olen kirjutanud? Aga mina näen päevad läbi inimesi, kes on kuulsad ainult valedel põhjustel. Kahtlen, et vabalt ringi lippav vägistaja nii suurt rõõmu põhjustaks.

„Kas ta on „Coronation Streetist“ või ManU-st?“ küsib Mindy. Tõsi, need on siin linnas kaks peamist kohta, kust kuulsused tulevad.

„Ei kummastki,“ lausub Caroline. „Ja see on äraarvamismäng Rachelile.“

Kehitan õlgu, ragistades tagumiste hammastega jääd.

„Ee ... Darren Dayd?“

„Ei.“

„Lembit Öpikut?“

„Ei.“

„Minu papsi?“

„Miks ma peaksin su papsi nägema?“

„Äkki ta tuli Sheffieldist siia, sest tal on mampsi teadmata salasuhe.“

„Ja ma teataksin seda lõbusa äraarvamismängu vormis?“

„Okei, annan alla.“

Caroline nõjatub vastu seljatuge, võidurõõmus ilme näol.

„Inglise Beni.“

Lähnen ühteaegu kuumaks ja külmaks, nagu oleksin äkitselt grippi haigestunud. Temperatuurikõikumisele järgneb kohe kerge iiveldus. Jah, analoogia peab paika.

Ivor pöörab ringi, et Caroline'ile otsa vaadata.

„Inglise Ben? Mis pagana hüüdnimi see veel on? Mis teine variant oleks?“

„On see kuidagi seotud Big Beniga?“ küsib Mindy.

„Inglise Ben,“ kordab Caroline. „Rachel teab, keda ma mõtlen.“

Tunnen end nagu Alec Guinness „Tähesõdades“, kui Luke Skywalker ilmub ta koopasse ja hakkab Obi Wan Kenobi kohta pärima. *Vaat seda nime pole ma küll tükk-tükk aega kuulnud ...*

„Kus ta oli?“ küsin ma.

„Läks keskraamatukokku.“

„Äkki räägiks vanale heale Pikkade Juhtmetega Ivorile, kellest te jahute?“ palub Ivor.

„Mina võiksin olla Hindi Mindy,“ pakub Mindy ning Ivoril on selline nägu peas, nagu ta kavatseks talle midagi selgitada, kuid muudab siis meelt.

„Mäletad, ta oli üks sõber ülikoolist,“ sõnan ma, varjates suu klaasiga, juhuks kui mu nägu peaks reetma rohkem, kui tahan. „Õppis minuga samal erialal. Ehk siis inglise keelt. Ben.“

„Kui ta oli sinu sõber, miks siis Caroline nii ... kihevil on?“ küsib Mindy.

„Ta meeldis alati Caroline'ile,“ ütlen ma, tundes rõõmu, et räägin tõtt, kuigi mitte kogu tõde, olgu jumal mulle armuline.

„Aa.“ Mindy silmitseb mind hindavalt. „Sel juhul ei saanud ta sulle meeldida, sest sinu ja Caroline'i maitse meeste suhtes – need ei kattu kunagi.“

Ma võiksin Mindyle selle eest musi anda.

„Tõsi,“ nõustun innukalt.

„Ta näeb endiselt *kompju* välja,“ sõnab Caroline ja mu kõhus hakkab kõik vingerdama nagu elus vähk, kes Yang Singi köögis kohe potti pistetakse. „Ta oli väga ilusas ülikonnas ja lipsuga.“

„Ah et *ülikonnas*? Tundub väga põnev mees,“ sõnab Ivor. „Milline karakter. Ma tahaks kohe rohkem teada saada. Oi. Oodake – ega ikka taha küll.“

„Kas te kunagi ...?“ küsib Mindy Caroline'ilt. „Ma püüan teda mingisse konteksti asetada ...“

„Issand, ei, ma ei olnud tema jaoks piisavalt glamuurne. Keegi meist vist polnud, eks, Rach? Paras naistemees. Aga samas ikka tore.“

„Jep,“ piuksatan ma.

„Oot! Ma mäletan Beni! Selline viks, tark ja enesekindel?“ lausub Mindy. „Me arvasime, et ta on raudselt mingi rikkur, aga siis avastasime, et ei, ta lihtsalt ... peseb end.“ Ta vaatab otsa Ivorile, kes neelab sööda alla.

„Aa jaa, hakkab koitma. See eputis ...“ Ivor lükkab särgikrae püsti „... *Kas siin on kuidagi kuum, või on asi minus?*“

„Ta ei olnud selline!“ naeran närviliselt.

„Kas sa pole Beniga enam üldse suhelnud?“ küsib Caroline. „Ei ole Facebookis sõbrad ega midagi?“

Lõikasin temaga kõik sidemed läbi. Rebisin sideme rinnaga pooleks nagu jooksvõistluse finišis lindi.

„Ei. Tähendab, jah. Ma pole Beni ülikoolist saadik näinud.“

Ja minu seitsesada kaheksakümmend üks Google'i otsingut ei andnud tulemusi.

„Ma olen teda mitu korda raamatukogu juures näinud, aga alles nüüd käis mul peas klõps ära ja ma sain aru, miks ta mulle tuttav näib. Ta on ilmselt pikemalt Manchesteris käimas. Kas tahad, et ütlen tere, kui teda jälle näen, ja annan talle su mobiilinumbriga?“

„Ei!“ ütlen ma, hääles kuulda kerget paanikat. Tunnen, et pean seda selgitama, nii et lisan: „See jätkaks äkki mulje, nagu ma ajaksin teda taga.“

„Kui te enne ainult sõbrad olite, siis miks ta peaks automaatselt seda mõtlema?“ küsib Caroline täiesti põhjendatult.

„Ma olen pärast nii pikka aega vallaline. Ma ei tea, seda võib valesti mõista. Ja ma ei otsi ... Ma ei taha, et jääks mulje, et muide, mul on üks vallaline sõber, kes tahab, et ma tänaval meestele tema telefoninumbrit jagaksin,“ puterdan ma.

„Noh, ma ei kavatsenud seda ju telefoniputkasse kritseldada!“ puhiseb Caroline.

„Ma tean, ma tean, anna andeks.“ Patsutan ta käsivart. „See on mulle väga harjumatu.“

Paus. Mindy ja Caroline naeratavad kaastundlikult.

„Ma viin su mõne kuuma kutiga kokku, kui sa oled valmis.“ Mindy patsutab mu käsivart.

„Tohoh,“ sõnab Ivor.

„Mis on?“

„Mõeldes nendele meestele, kellega *sina* käid, püüan ette kujutada, keda sa teistele jagad. Mu aju saadab sõnumi: *Server sai päringu kätte, aga tõrgub seda täitmast.*

„Oi, arvestades sinu jubedaid linnukesti, on see ikka *hästi pandud.*“

„Ei, hästi pani ju see su eriline töll Bruno, mäletad?“

„Khmm, tal oli ilus pepu ka.“

„No vot siis,“ katkestab Caroline nende jutu. „Kas me oleme su tuju tõstnud? Lõi su maailm helendama?“

„Jah. Nagu pärast tuumaplahvatust,“ sõnan ma.

„Veel seda kanget möksi?“ küsib Caroline.

Ma tõstan klaasi.

„Sittakanti, palun.“